

ЗВЕЗДОБРОЙЦИ.

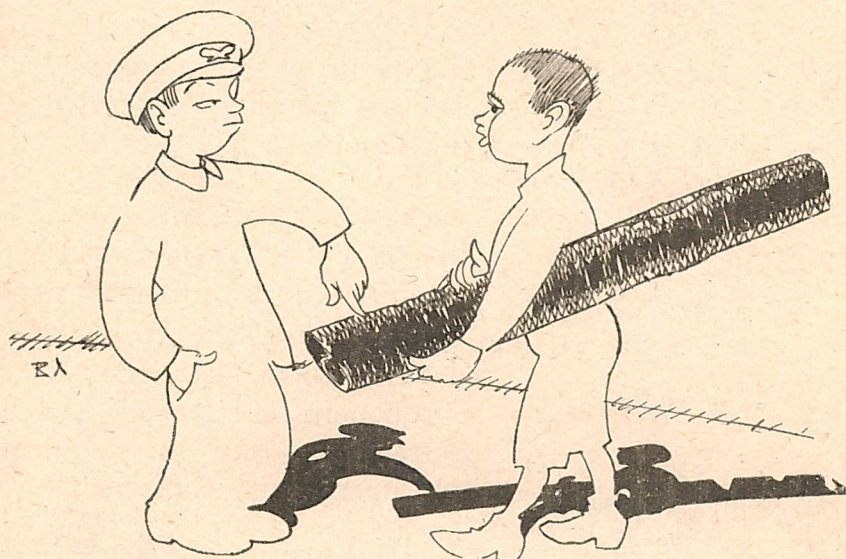
I.

Ванката излѣзе изъ зимника. Той се спрѣ на най-горнѣото стѣпало и гузно се услуша. Нѣмаше никого по двора. Само двѣ врабчета подскачаха и се боричкаха.

— Готово!

Ванката се наведе, взе нѣщо отъ земята и го сложи подъ мишница. И дорде прочетешъ до петъ, той се озова въ градината. Тамъ го чакаше Скоклю, приятельтъ му.

— Тази е най-дългата, — рече запѣхтѣнъ Ванката.
— Тя най-добре ще стане . . .

Той сложи на тревата една стара трѣба отъ печка и седна до нея.

— Дай да я нагласимъ! . . .

Скоклю приклепна и почука съ прѣсти по трѣбата. А следъ това каза замислено:

— Дали ще се виждатъ звездитѣ презъ нея?

— Ще се виждатъ, кой ти каза, че нѣма да се виждатъ?

— Хайде да опитаме.

Двамата помъкнаха трѣбата и я закрепиха въ чатала на една низка ябълка.